

— Không hề gì đâu. Thịt em lành lắm, chỉ tắm nước nóng một lần là lặn hết.

Văn Bình chỉ sợ nàng hỏi vặn tông tích, song nàng đã mở tủ, lấy áo, mặc vào. Nhìn đồng hồ tay, nàng nói:

— Đi chứ anh.

Nàng hôn chàng vào má, rồi dắt xuống gác.

Chàng biết đã chinh phục được nàng. Bọn masôsit có thể qui mọp trên đất, van xin tình yêu nếu gặp người nắm được yếu điểm. Đã lâu Vương Lệ xa Côrê. Đã lâu nàng như đứa trẻ bị bỏ đói, chợt thấy gói kẹo hên vồ lấy, nhai nuốt vội vàng.

Chàng bỗng thương hại Bôrin và Smerch. Nếu tướng G. của Smerch khám phá ra dĩ vãng của Vương Lệ. Bôrin sẽ không được thành hôn với nàng. Dục tính biến thái là mối nguy lớn nhất trong nghề điệp báo. Một đại tá Áo, giám đốc phản gián, trở thành phản quốc, làm gián điệp cho Nga, vì mắc bệnh đồng tính ái, lỡ yêu một thiếu niên 16 tuổi. Hai nhà toán học Mỹ trốn sang Mạc tư khoa với nhiều bí mật quốc phòng cũng do dục tính biến thái mà ra. (1)

Thật ra Côrê, tình nhân của Vương Lệ, không phải là gián điệp thật thụ của Tây phương. Tình cờ CIA phăng ra Côrê và đám sinh viên hưởng lạc. Kết quả là Côrê ăn cắp tài liệu trao cho CIA,

(1) Đại tá này là Alfred Redl, còn hai nhà toán học là William Martin và Bernon Mitchell, nhân viên của NASA. Cục An ninh Quốc gia Mỹ. Muốn biết rõ thêm xin đọc Gian điệp Quốc tế đã xuất bản, cũng của tác giả NTT.

Khi sắp bại lộ, y trốn sang Tây Bá linh, nhà chức trách cộng sản mở cuộc điều tra, song không tìm ra ma-mồi mới. Vương Lệ thoát nạn, sang Nga học lớp tu nghiệp rồi gặp Bôrin.

Chiếc Tatra nhỏ xíu, chàng phải nằm còng queo nấp thùng xe mới xấp xuống được. Chàng được thoát khí và có chỗ cử động. Vương Lệ nhích bặng sau ra phía trước. Sự đụng chạm xác thịt đã làm nàng vui như chim sơn ca, và trò chuyện với chàng thân mật như đã yêu nhau từ lâu lắm.

Lái xe từ từ ra đường, nàng đùa với chàng:

— Anh dễ tin thật. Em phản thùng, nộp anh cho công an thì sao?

Chàng cười ròn rã:

— Đánh cuộc ngàn ăn một, em cũng không dám phản thùng. Giữa hai đứa mình đã có nhiều sự liên hệ, nhất là liên hệ xác thịt. Anh bị bắt bị giết, ai sẽ mượn trốn em?

Nàng rùng mình ớn lạnh.

Chàng nói đúng. Nếu chàng không còn nữa, không biết nàng sẽ ra sao. Có lẽ nàng chết dần chết mòn trong cô độc và lạnh lẽo. Bôrin bắt lặc đã đành, Phan Mỹ cũng chưa hiểu nàng và trong tương lai thật khó tìm ra một người đàn ông tế nhị khôn ngoan, tài ba như chàng.

Vương Lệ dừng xe, lái qua vọng gác. Tiếng người lính cất lên.

— Ai đó?

Nàng đáp, hách dịch:

— Tôi đây.

Nhận ra nàng, người gác tháo sợi xích chắn ngang cổng sắt, và mở rộng cửa.

Nàng phóng thẳng vào trong, và theo lời dẫn của Phan Mỹ, nàng đậu ở sân sau, gần cầu thang.

Ngọn đèn dưới ban công đã tắt. Phan Mỹ đã giữ đúng lời hứa. Chắc không phải lần đầu y hẹn dẫn bà tới phòng.

Trông từ phía không có ai, Vương Lệ gõ nhẹ vào thung xe. Văn Bình đẩy lên, rồi lăn mình nhảy xuống, nhẹ như lá rụng. Cầu thang tối om, nàng đi trước. Văn Bình cách sau ba bước.

Từ trên, Phan Mỹ hỏi vọng xuống :

— Lệ phải không ?

Nàng đáp :

— Thưa anh, em đây.

Đèn bên trên bật sáng. Văn Bình phải nép sang bên cho Phan Mỹ khỏi nhìn thấy. Cũng may, giá một người gác nào đi vào chàng sẽ bị lộ, và mất mạng như chơi.

Phan Mỹ uống rượu mặt đỏ gay. Y nắm tay Vương lệ kéo lên. Nàng nhõng nhẽo :

— Chết sao lại vặn đèn.

Vừa nói nàng vừa tắt đèn. Văn Bình mừng thầm. Vương Lệ đã tỏ ra trung thành với chàng.

Thế mới biết xác thịt mạnh thật. Trong 15 phút chàng đã phá vỡ được phòng tuyến kiên cố nhưt của địch.

Phan Mỹ đóng cửa phòng, giọng âu yếm :

— Trời đêm nay lạnh ghê ! Có em bên cạnh, anh ấm hẳn lên.

Phan Mỹ vưa tắm riềm ngăn vẫn phòng làm

đôi sang bên, để lộ một cái giường trải ga trắng toát. Y ngồi xuống ghế, giọng nói sặc sụa rượu vốt-ka.

— Em uống với anh một ly nhé.

Sau cuộc ân ái, trong lòng lạnh lạnh, nàng hồng thêm rượu hơn bao giờ hết.

Nàng uống một hơi ba ly đầy ắp. Rượu vào, má nàng đỏ hây hây như, cô gái đêm động phòng hoa chúc. Phan Mỹ ngáy người ngắm nàng.

Nàng ngồi xuống giường, cử chỉ ngượng nghịu.

Phan Mỹ ôm bừa lấy nàng, và xô đầu nàng xuống gối. Những lần khác, nàng kháng cự quyết liệt, song lần này nàng để yên, hai tay buông thõng, mắt lim dim. Tâm trí nàng đang tơ tưởng tới chàng thanh niên cường tráng, khôi ngô vừa mang nàng vào động Thiên thai.

Nàng cũng nhớ đến lời dặn của chàng : phải hết sức chiều chuộng con yêu râu xanh Phan Mỹ, phải làm cách nào cho hẳn mê mệt.

Phan Mỹ cọ râu vào má nàng, giọng say đắm :

— Lệ ơi, anh yêu em nhưt đời. Em yêu anh không ?

Câu tỏ tình khách sáo này, y đã nhắc lại cả trăm lần trên cái giường lò so êm ái. Nàng không đáp lại vì thụt ra tai nàng đã ù, nàng chẳng nghe gì hết. Tưởng nàng bằng lòng, Phan Mỹ giựt phăng cúc áo của nàng.

Đột nhiên nàng choàng dậy.

Một luồng khí lạnh rợn người chạy khắp xương sống nàng. Ái ân thiếu hạnh hạ bằng roi vọt đối với nàng là một sự thất bại ê chề. Vì kỷ luật, nàng đã kéo dài sự thất bại ê chề, trong 5 năm dài dằng dẳng với thiếu tá Borin.

Nàng nói, giọng lạnh lùng :

— Tắt đèn đi anh.

Căn phòng tối om, tiếng máy điều hòa khí hậu chạy rè rè.

Vương Lệ không đề ý tới thân thể đang bị Phan Mỹ dầm vò. Nàng đã quên hẳn tiếng thở hổn hển của gã đàn ông thêm khát. Nàng lại nghĩ đến chàng. Tên chàng là gì, nàng chưa hỏi. Chàng ở đâu, làm gì, nàng cũng chưa biết.

Vả lại, nàng không quan tâm đến hoạt động của chàng. Nàng không nên tò mò, vì biết rõ thêm hại.

Nàng là đảng viên công sản, song gần như bị bỏ rơi. Giả sử nàng là người khác thì những mảnh bằng chuyên môn cao cấp ở Đông Bá linh và Mạc tư khoa đã nâng nàng lên địa vị chủ sự hoặc trưởng ban. Song nàng vẫn giữ chức thư ký tầm thường.

Sự lãnh đạm của Đảng đối với nàng cho phép nàng được lãnh đạm lại. Nàng không thiết tha tới Đảng, tới chế độ.

Nàng cũng không thiết tha tới sự tranh chấp thường xuyên giữa các cơ quan ở Hà nội. Chàng là nhân viên phủ Thủ tướng, nhân viên Smerch, hay là nhân viên CIA nữa, chi tiết ấy không can dự đến nàng.

Nàng chỉ cần yêu, yêu dùng phương pháp, dùng theo đòi hỏi của sinh lý. Chàng đã biết cách thỏa mãn nàng. Đối với nàng, chàng là đảng, là vũ trụ, là Thượng đế.

Vương Lệ thở dài.

Phan Mỹ sừng sốt :

— Kia, đang yêu anh, sao lại thở dài ?

— Thế à ? Em thở dài à anh ?

Như kẻ mất hồn, nàng thở dài mà không biết. Nàng biến thành viên bột vô tri giác ai muốn nắn bóp, nhào nặn ra sao tùy thích.

Bỗng Phan Mỹ kêu lên :

— Lạ nhỉ, sao em lạnh thế này ?

Nàng đáp cộc lốc :

Em vẫn lạnh.

Ở phòng ngoài, Văn Bình bàng hoàng lúc nàng yêu cầu tắt đèn cũng là lúc chàng lên mở cửa. Một phút sau, chàng đã chế ngự được ổ khóa tối tân và bước vào, đặt chân lên tấm thảm cỏ êm ái.

Chàng định thần một lát trước khi tiến lên. Sở dĩ chàng dè dặt, vì rất kinh nghiệm các ổ khóa cửa thường được gắn liền với một cơ quan bán tự động. Người lạ chạm vào ổ khóa sẽ làm khẩu súng máy nổ cò.

Vào được trong rồi, chàng nắm rạp sát đất một lúc.

Ngoài bộ phận súng máy bị mất, văn phòng các thủ lãnh gián điệp còn được trang bị một «con mắt thần» đặc biệt. Con mắt này thật ra là một ống ảnh điện tử, dùng tia hồng ngoại có thể chụp được mọi vật cử động trong phòng, ban ngày cũng như ban đêm.

Chàng bịt kín khóa vì Phan Mỹ không thể không đồng «mắt thần» trước khi tiếp đón người đẹp.

Chàng lia cái đèn hãm nhỏ như bút máy lên bàn.

Giấy tờ bừa bộn, hồ sơ chồng cao đầu người,

một dây điện thoại. Văn Bình không mó tới đồ đạc trên bàn giấy. lát nữa, sau cuộc truy hoan, trở lại công việc. Phan Mỹ sẽ khám phá ra tài liệu mất.

Chuông điện thoại reo Phan Mỹ cau nhàu :

— Hừ, giờ này còn kêu. À không khéo tòa đại sứ Trung quốc gọi anh. Em chờ anh một phút được không ?

Giọng Vương Lệ sắc như dao cạo :

— Trên thế giới, có lẽ anh là người đàn ông đầu tiên phũ phàng với đàn bà Trong' lúc này. bom nổ trên mái nhà cũng mặc kệ, huống hồ một cú điện thoại. Nếu anh coi em là cái máy án á thì mời anh ngồi dậy nghe tòa đại sứ của anh. Bằng không. . .

— Thì thôi. Anh thử lòng em, em phản đối là đúng.

Wương Lệ cười ròn tan :

— Giá có kẻ gian nào lợi dụng anh hú hí với em lên vào bàn giấy ăn cắp tài liệu thì sao ?

— Kẻ gian nào lọt vào được trong bộ Ngoại giao ! Trường cao quá đầu người, đêm ngày đều có giầy kẽm truyền điện 220 vôn, dung phải bồng gừa, chân tường bên trong lại được chôn kín, bước vào là tan xác. Nghĩa là muốn đột nhập, phải qua cổng lớn, và cổng này được canh gác nghiêm mật. Bốn người thường trực ngoài cổng, cộng với sáu người đi tuần quanh hàng rào là mười. Mười khẩu tiểu liên K-50 với ba chục bi đạn, 20 lựu đạn, hai chục khẩu súng lục chưa đủ bảo vệ hay sao ?

Nhưng nếu kẻ gian lọt nổi vào đây thì sao ?

Phan Mỹ cười hồ hồ :

— Lọt vào cách nào được. Trừ phi em giấu người trong thùng xe.

Câu nói đùa của Vương Lệ làm Văn Bình sồn tóc gáy. Nàng đùa nguy hiểm thật ! Phan Mỹ đã tỏ ra khôn ngoan khi nói tới việc giấu người trong thùng xe.

Nàng lại đùa dai thêm nữa :

— Anh đoán đúng đấy. Em đã chở lên một người trong thùng xe.

Phan Mỹ chắc một cái :

— Cứ bõn cọt mãi. Hơn anh đi. Ôm chặt lấy anh.

Hoàn hồn, Văn Bình chiếu đèn bấm lên tủ đựng hồ sơ. Chàng không sợ Phan Mỹ. Năm người lực lưỡng hơn y, chàng cũng đánh nã như chọi. Chàng chỉ sợ lộ chuyện, phải ra tay hạ Phan Mỹ, làm kế hoạch mà ông Hoàng lao tâm khổ tri chuẩn bị, bị thất bại.

Tia đèn bấm của chàng không thể lọt vào giường phía trong vì ngoài tấm màn dày cộm còn một cái tủ áo đồ sộ nữa. Chắc Phan Mỹ đã giấu đôi một cách chu đáo để được ẩn cúng và tự do với người đẹp.

Đây là một loại tủ sắt, gồm nhiều ổ khóa, khóa cái trên là mọi ổ khóa khác đều đóng chặt. Chàng tỏ vẻ hân hoan vì chia khóa còn nấn n trong ổ. Có lẽ Phan Mỹ đang bận xem hồ sơ thì Vương Lệ vào.

Ngăn kéo tuột ra từ từ. Dưới ánh đèn màu xanh, Văn Bình sực reo lên. Chàng đọc thấy một hàng chữ lớn viết trên bia cứng, bên trong chứa tài liệu : « nhận xét về các gian tên lửa Sam II của Liên xô tại nước Việt nam dân chủ cộng hòa ».

Theo nguyên tắc do thám, chàng phải chụp lại.

rồi cất hồ sơ vào chỗ cũ. Song thời giờ gấp rút, chàng đành rút luôn tài liệu mật, gấp đôi lại, nhét vào túi quần sau.

Chàng rón thêm một tập hồ sơ về « những khuyết điểm của nền tình báo Sô viết » mở áo ra bỏ dưới thắt lưng. Tủ sắt của Phan Mỹ gồm toàn tài liệu liên quan tới hoạt động của Nga số tại Bắc Việt, chứng tỏ y có liên lạc mật thiết với sứ quán Trung cộng, và ngập đến cổ vào cuộc tranh chấp Nga-Hoa.

Chàng định mở coi một số hồ sơ khác, song Phan Mỹ đã la lên :

— Kia em, người em lạnh quá ! Lạ nhỉ, sao em lại xô anh ra thế này ?

Tiếng Vương Lệ trở nên gay gắt :

— Chiều chuộng đến thế, anh vẫn chưa bằng lòng sao ! Nếu vậy thì thôi, em về đây.

Văn Bình nghe rõ tiếng cạy thớt của gã đàn ông bị bắt xuống giường, lộ sơ kêu ọt ẹt, rồi tiếng người đàn bà ngồi vọt dậy, bắt thẩn vẩn đèn lên.

Vương Lệ đã quên lời chàng dặn.

Lúc ngồi trên xe, chàng ăn cần dặn nàng cố thủ trong 15 phút, và khi nào nghe tiếng chuột rúc hãy bật đèn, dõng về. Có lẽ những cử chỉ âu yếm không đúng chỗ của Phan Mỹ làm nàng nhột nhột và bực bội. Cũng có lẽ nàng giận chàng. Nàng không phải là con điếm để chàng ép nằm với khách. Trong cốp túi nhục, nàng cảm thấy tức giận, hất hủi Phan Mỹ để xuống dưới nhà mắng Văn Bình một trận.

Nhanh như cắt, chàng lúi ra cửa, mở cửa nhẹ nhàng.

Không quen vị trí đồ đạc, chàng vờng một cuốn sách, rơi xuống thảm, kêu hộp một tiếng.

Bản năng gián điệp chuyên nghiệp thức dậy trong trí Phan Mỹ. Y la to :

— Ai đó ?

Sức nhớ đến người bạn trai ở ngoài, Vương Lệ cau nhàu :

— Chuột chir còn ai nữa ?

Phan Mỹ gât :

— Phòng này gần máy lạnh, cửa đóng kín, chuột vào sao được. Không khéo...

Nàng đột ngột tắt đèn. Phan Mỹ lại bật lên. Nàng sáng giọng :

— Anh chưa chán hay sao mà cứ vẫn đèn lên ngắm mãi. Tắt đi cho em mặc quần áo. Trần trướng trước mặt người lạ, em xấu hổ lắm.

Phan Mỹ nhào tay xuống gầm giường vô khẩu súng, lên đàn đánh soxh. Nàng thét lớn :

— Anh giết em ư ?

Y khua chân tìm giày :

— Không. Anh phải ra ngoài, khóa tủ đựng hồ sơ. Mất tài liệu tui chết.

Nàng vùng dậy, nắm lấy cánh tay đầy mồ hôi của Phan Mỹ :

— Mặc quần áo vào đã. Linh gác trông thấy, em còn thể thống nào nữa.

Kế mọn của nàng đã giúp Văn Bình thoát hiểm. Ra ngoài hành lang, chàng nhẹ nhàng khóa cửa lại. Phan Mỹ bấm một cái nút riêng, mọi ngọn đèn trong phòng vụt sáng.

Cái quần đùi cũn cỡn màu xanh sọc trắng che đôi chân mập, sần sùi đầy lông lá, dưới cái bụng